

PERIÒDICH POLITICH VERMELL.

■ SALUT PÚBLICA ■ INTERESSOS POPULARS ■ ARTS Y LLETRES ■

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 8, Barcelona

— VENTA: 25 exemplars, 1 penata; Un número, 2 quartos. — Sortí a llum los divendres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 8 rals trimestres; Extranjer, 16. —

LA RABIA D' UN GARGA

Recordarán nostres habituals llegidors que en lo número d'avuy se quinze dias insertarem un articlet respecte a un procés que tingué lloch a Lleyda per haber un capellá atropellat una honrada familia volent portar Son Amo, es a dir, lo combragar, allí about cap falta hi feya ni ningú li demanava.

També recordarán que per haberse oposat la familia a donar entrada a casa seva al vicari que portava la hostia y demés materials y enyas de la cerimonia catòlica, fou piadosament portat als tribunals pe'l mateix vicari lo qui representava jefe d' aquella atribulada familia, que sortí condemnat en la Audiencia de Lleyda pe'l delictu d' haver sigut ell y sa familia insultats per un indecent galipau de sotana.

Donchs be; aquell nostre articlet posant lo dit a la llaga de las esquerrositats clericals ha produhit tals atachs de nervis a n' algun catoliquissim redactor del *Diario de Lerida*, que ha escrit un articlet sucant la ploma a la piqueta de la aygua beneyta, en lo qual desfogta tota la rabia y lliensa tot lo veri y demostra tota la mansuetut que sortir puga d' una bestioleta de sagristia.

De bons gana copiarism nosaltres alguns dels mes saculents y catoliquissims periodos de tan mistica literatura, pero de segur perdria lo flayre d' incens y cera que reunexen tan eloquentes y piadosos terminaxos, y preferim trasladar a nostras columnas, net y pelat, tot l'edificant articlet del *Diari de Lleyda* a que ns referim.

Preparinte, donchs, nostres llegidors a passar un rato divertit, saborejant la forsa d' argumentació de que es capás un catecolích, apostóquili y romanço, quan li ha picat la mosca de la veritat a la llana del castell ó a la menjadora de la religió, que tants ganduls manté.

Dixu aixó lo patró de misticisme a que fem referencia:

«SONAR EL FALLO INESPERADO.—Va la luz en Barcelona un periódico clerical, llamado la «Tramontana», que mejor pudiera llamarse el número uno del libre pensamiento y del libre blasfemar. Allí va a vaciar su negra secreción aquella mosca asquerosa, que se alimenta de la inmundicia de la cloaca, de la tesura del establo y lugares adyacentes, y del pus de los trapos de hospital (así es catolicismo puris hispano, y no a saber, como Sancho en la noche de los batanes, hacederos aquellas páginas a perro putrefactor; de las cuales hay que apartar la vista con horror y el estómago con asco y con el puñalito, aliando a cloruro de cal, aplicado a las narices. En el q' hubieran los redactores de ese litante de periódicos llamado la silla a las culeteras de Rubenspiere, (Bueno, titela, ¿Quéin resapo d' atropellancia!) El insulto acompaña siempre a las victimas (¿será la victima lo vicari insultador y en libertad, y l' butxi la

familia insultada y condenada por l' Audiencia? aixó lo es lo cap-de-mont de la litiga piadosa en esas carterres periodísticas) y las miserias y debiliadas humanas son recibidas allí como los condenados en el infierno, con grande estrépito y aplauso. (¡Quénto memo ja deu haver estat a l' infern, porque sembra que 'n sab donar rebó.)

«En el ejemplo de ese reptil, que a la vista tenemos, se hace una resena del proceso de Desiderio Cahalles, hablando con el mayor desprecio a irreverencia no ya de las personas y cosas eclesiásticas, y de las autoridades judiciales, sino de Dios, y de Nuestro Señor Jesucristo.

«Hablando de la Sala que dió el fallo en tal proceso, dice: «Y ¡qué dirían que ha resolt la Sala, ó mas ben dit, las tres personas que 'n diruben Sala y que no son ni recamborio. (Lo qual que voste no podrá negar.) Y después dice que se ha interpuerto apelación y que es de temer que «la real tribuna se quedara por l' burrot negro.» (Com 'n acostume sempre tractante de tribunals y capellans.)

«Y concluye con esta horrible blasfemia: ¡venezmos!» «¡Tant per l' all de la escala lo Vicari y l' Deu que aportats a la mesa, es fácil que al venidó de sa garsonera tampoch li hagudo resoltat mes castich.»

«No es una vergüenza, no es una ignominia que esas blasfemias queden impresas, que así se pueda exhibir a insultar a Dios y a los hombres! (Aquí li cou la llaga.) «Esa es la libertad de Cáceres, de que a todo se puede strever el periodista menos al Rey: lo lo veus y encara aquest... ¡pasa bou per bestia grossa!» Esta es la libertad de los liberales, tan prometida y deseada, la libertad del insulto, de la blasfemia, del sacrilegio! (No seynan: la libertad de la libreria, la verdadera libreria, es poder discutir y atacar librement todas las instituciones, personas y cosas, sans más barrera que l' respectu a la libreria agena.)

«Y hemos de decir mas a nuestros lectores horroresados (vase, home, no seas l' noy), que la mayor parte de los periodicos liberales y catoligos así se escriben y redactan (y dichos que a pensara) que a tener de tractar las simplicidades que voste no diruben sagradas como si realmente lo fuesen; fagi d' aquí, pasenaga) cada número es una asquerosa deposición de insultos y blasfemias incoñitadas y catolicismas, que los diez y seis millones de españoles tienen que aguantar todos los dias. (Y l' más creusador encara es la gran afición que cada día más hi agafan. «Eh que así? Porque lo más no es aquí ese vomitar continuo, que daña la higiene y la moral a la vez (¡ay fill meu y que 'n sabe de fer l' hipocritas!), lo más, lo pervasivo, es la impudencia de aixó pura la castura, ¡eh! con que semejantes tarascas ¡mil gracias, moscos! pregona se marzaban en calles y estacionas; la legalidad que pretenden se las dá. (¡Oy que fa molta falta l' Inquisición!) Y el aturdo de los absurdos consiste en exigir de las masas educadas por: case odios intranquientes y revolucionarios, y por esos papeles infames, que respeten las instituciones políticas; mientras se les concede tanta castaña para insultar a Dios y derrobar a Jesucristo de los altares. (¡Que sé por que no li trequin alguna castaña!) y donchs que 'n feriam llavors de la divinidad!»

«Y doloroso es tener que confesar que de los gobiernos nada esperamos (ni nosotros tampoco, home) en algo menos de estar conformes para satisfaccion y defension de nuestra fe y hemos de decir a nuestros lectores que en este cruzado entre el bien y el mal, entre la Iglesia y la Revolución, no hemos de contar mas que del esfuerzo y de la iniciativa particular. (Discretissimo alusión al trabuch del catecolích.) Hemos de renunciar a toda lectura liberal (ben sapat) y aixa poder lindrias algunas suscripciones mex; no es aixó; hemos de sacar de casa a todo periódico que desagrada ó veladamente

blasfema, impugne ó ataque nuestra fe, y extender la buena lectura por todas partes. (¡Alahá, ruchi; que a tira l' duch.)

«Ehate es el dilema y no hay otro: ó en favor de Cristo, ó contra Cristo.»

Suposo que si han fet la obra de misericordia de llegar tot lo que antecedeix, en aquestos moments s' estarán esqueixant de riure per la gracia que 's haurá fet la mistica lectura, ben amanda ab salsa herete y revolucionaria.

Donchs reposin una miqueta y continuhin llegint, que abans d' acabar aquest articlet tenim de fer encara algunas consideraciones algo més serias, no gayre per aixó, porque ja saben que en materias religiosas opiném que la serietat es malaguanyada.

En primer lloch, nos compliu en gran manera lo llenguatge que emplea nostre colega en Jesucrist, porque ell demostra que nosaltres posem lo dit a la llaga tractant la religió com se mereix, per lo que 's fa perdre la xaveta y 's treu de tino LA TRAMONTANA.

Además, ya haurán reparat nostres llegidors que l' periódich aludit no nega ni atenua en res ni per res los fetx relatats en nostre articlet, ni defensa lo vicari de son exabrupto catolích de vulguer donar lo combragar a la forsa a qui no 'l volia ni l' havia sollicitat.

Donchs si 's fetx son certo, si es veritat que l' capellá atentó contra la tranquilidad, la inviolabilidad del domicilio y la libertad de pensamiento de la familia Canyelles, ¿a qué venen los escrupulos de monja y 's escarrialls per las nostras censuras? Y si 's tribunals condenanent, ateninte més ó menos a la ley, ¿l' provocat é insultat dins de son mateix domicili, ¿no hi ha motiu pera dolóres d' aquesta senténcia, si no 's pot per qui l' ha donada, a lo menos per la existencia de la injusta lley que l' ha produhida?

Aixó ferem nosaltres en nostre propi llenguatge, que cadascó té l' que l' acomoda, y qui li piqui que s' ho grati.

Peró l' *Diari de Lleyda*, en lloch de contrarrestar nostre escrit refutanto lo que deyam, ha tingut per convenient *anar en la may* de la manera descabellada y melodramática que han pogut veure nostres llegidors.

Bon profit li fassi l' sistema, del qual nosaltres molt nos n' alegrem, porque 'ns dona lloch a fer passar un bon rato a nostres llegidors, oferintnos un ramellet de flors espirituales deis perfums de clavaguera, gos podrir, draps de hospital y demés delicats aromas del jardí catolích ab tanta riqueza exposat en las seraficas columnas del *Diari de Lleyda*, ben segurs de que, devant de tan gradilóquent poema d' eloquencia religiosa, tots humils acotarán lo cap

respectant los inescrutables desigms de la Providencia divina, y apretarán á corre al sentir...

PROFESSONS

Per veure las professons hi ha molts gent que parleten: y á mi, seyors, m'abreixen tal classa de discursos.

No sé, no puch ja fer cas de tan estranyes simplesas, hont s'hi veuen estranyesas que no sé á què treuen nex.

Seguiren creus, ganferrons, nens de sant Joan vestits, homes alts, vidots petits, banderets, islets, pendonsas, alguna que altre escolanet, músicas, l'ajuntament dirigit per lo talent del senyor Rius y Tauler,

de militars una colla, de capellans un remat, y vaia, de tot plegat, s'en pot tirar un tros á l'olla.

Veja, això á mi no'm diestró, y repetixo formal que l' que es jo, no faig cabal de tot lo que allí s'hi veu.

No fentho aixís ja la cosa cambia, y no s'escarregan, que per professons que fassin ja may los hi farà mosse.

Mo si un dia s'hi cara trista me veuen que vaig de l' curs, poden estar ben segurs que hi vag per una modista que no hi vist ja la miti any y que estimo ab passió loca, y lo mateix que un tanoca l' oitich buscant ab afany.

Y en loch milló puch buscarlo: puic sentir la professó de novias un mostradó, á la fassa haig de trovarlo.

JOSEPH PLANÉS

Lo dilluns d' aquesta setmana, dia 28 de Juny, feu dos anys que foren fusellats á Girona dos militars per haver intentat sublevarse á favor de la República com á forma de govern d' Espanya.

Tothom recorda encara aquell dia en que tants esforços se feren per tota Espanya, y especialment per Girona y Barcelona, pera salvar aquelles duas vidas, que la monarquia sacrificá á sa mayor honra y gloria.

Lo rey que negá l' indult á Ferrandis y Bellés també ha fet lo mateix cami de sas vicimas, y son recort es menos grat en los pit dels liberals que l' dels dos fusellats de Girona.

Melchidas sian las tiranias, y grat sia á tothom lo recoet del mártirs de la Llibertat!

Lo dia 28 de Juny, que, com dihém més amunt, feu dos anys del fusellament dels mártirs...

tirs de la Llibertat Ferrandis y Bellés, ne feu quatre d' un fet que també á Barcelona se senyalará sempre ab pedra negra.

Nos referim á la explosió de las calderas de la fábrica de Morell y Murillo, situada en lo carrer d' Amalís.

Setze personas mortas y vintivuyt de mes ó menos malferidas foren las conseqüencias de aquell fet que ab aterradora unanimitat tothom ne feya responsable al desit d' avaricia y d' inusitada explotació humana dels propietaris de aquella fábrica.

Fa poch mesos que la Audiencia de Barcelona, per una d' aquestas anomalias tan comuns en los tribunals anomenats de justicia, que podran interpretar molt be la ley, pero que s' donan bufetadas ab la justicia, va dictar sentencia absolut de tota culpa als propietaris de aquella fábrica en la que tan decuydat estava lo servey de la forsa de vapor.

Y no es aixó lo pitjor, sino que l' Ajuntament, que s' havia fet part en causa pera satisfer los desitjos de Barcelona en pes, no ha interposat recurs de casació contra aquesta sentencia, fent aixís més desahogada la situació dels senyors propietaris matadors d' obrers.

Y consti que no volém intrincarnos en la qüestió d' un regalo (de valor de setze mil duros) dels senyors fabricants al actual arcalde senyor Rius y Tauler, de qual assumptó ne deixa entreveure algo un diari local, pero que no volém ficarnos en lo que no sabem del cert, y perque, si aixó tinguessem de creure publicament d' un arcalde, tindríem de fer lo mateix ab tribunals, advocats, procuradors, etc., y no podríem deixar ningú ab conciencia neta.

Lo únich que fem es recordar los fets y la anomalia de que mentres tothom sens excepció han vist las cosas claras en aquest assumptó, las autoritats y ls tribunals ho han vist més térbol que la conciencia d' un cartí.

Gran parada de tropas hi hagué lo dilluns á Barcelona per haber sortit á missa á purificar-se la reyna regenta després de la parida del noy.

Aquí xi que hi trobo á raig fet tota la llógica de las conseqüencias. Si per una parada pot la reyna parir un noy, es just que fassin altres paradas quan ella se posi en legal y católica disposició de repetir las causas que produheixen los efectos de la parida, causa d' una y efecte d' altra parada.

Y deixemnos de paradas y paridas, que parant atenció á tals paradas, podrian ternos parir las paridas del fiscal de la que la paradas que portan paridas, y la paridas que causan paradas.

En la presó de Serrans de Valencia los presos del departament de distingits van promoure grans escándols la nit de Sant Joan.

Los jefes d' aquella presó havian sortit á fer xirinola, quedant sols en l' establiment tres llaveros.

Y ls tres llaveros han sigut suspesos d' empleo y sou, y ls seus superiors tan guapos.

Vetaquí un exemple práctic d' alló de que sempre la corda s' trenca per la part més prima.

Contestant en Sagasta en lo Congrès al diputat republicá senyor Azcarate, va dir que si fes unas eleccions y li sorris una majoría republicana, ell acataria la voluntat de la nació, que posa per demant dels anomenats drets de la dinastia borbónica.

Aixó entusiasma una pila als republicans. Donchs per la meya part confesso que á mi m' ha fet ben poca gracia.

Las paraulas d' en Sagasta, traduhibas al llenguatge vulgar, signifiquen lo següent: —Si avuy per demá m' trobo ab que la monarquia se n' va de nassos, jo m' faré republicá pera poder seguir menjant del pressupost.

Lo qual vol dir que n' Sagasta está més afeerrat al pressupost que una petxina á la roca.

Y encara no es aixó lo pitjor. Lo més sensible es que ls mateixos conservadors que ara fan escarafalls d' aquestas paraulas, seran los primers d' acceptar los fets consumats l' endemá de haver pujat la República.

Que ja sabem que todas las conviccions dels monarquichs, s' enclouhen en una: fer felis á la patria... menjant del tros.

Paradas, salvas, músicas y Te-Deum s' han fet, tirat, tocat y cantat perque la reyna regenta d' Espanya ha anat á missa després de la parida del xicot que n' costa quatre mil duros cada dia.

Los gastos de llustre, pólvora, esbufechs y cera que han costat tals ceremonias per tota la Espanya, no balizarán gayre de un parell de milions de pessetas, ab qual cantitat se n' hauria tingut prou pera mantenir durant tota la vida del pare del rey menut unas xavants families de treballadors.

Los preus d' aquestas funcions de la monarquia espanyola no necessitan comentaria,—que diria l' Brusi.

En Rius y Tauler no ha fet falta á cap professó.

Es tan maco lluhint aquelles patillas y la creu y la banda y tota la requinalca d' arcalde y benemerit de la patria!

No se li trobava á faltar mes que una cosa: unas quantas primeras pedras de las que ha colocat que esperan la segona pera tenir companyia.

Llavors l' efecte de la seva emperfilollada persona hauria sigut mes sorprendent.

Y apedregat. L' arcalde de Port-Bou ha fet una arcaldada, segons nos escriuhen.

Uns ciutadans que per la nit de Sant Joan volian divertir-se á part de las festas oficials que en lo citat poblé se feyan, demanaren permis al arcalde pera guarnir un carrer y ballar aquella nit pe l' seu compte.

Y l' arcalde negá l' permis, per la suprema rahó de que «ja estava publicat lo programa oficial de las festas, y no podia alterarse.»

Y quin talent lo del arcalde de Port-Bou! Pero no era aquest lo pot de la confitura, sino que se n' es dia que de lo que s' tractava, es de fer la guitza á un altre d' ideas molt més adelantadas.

Sempré las sotanas ballan per tot. Aviat en loch del qui es ella de Quevedo, tindrem de preguntar ¿ahont es la sotana?

Havém rebut un libret de poesias originals de Joaquim Ayné Rabell, que porta l' titol de Branquillons.

Conté unas quaranta planas de lectura, está ben regularment imprés, y s' ven á dos rals.

També havém rebut un tomo de mes de trescentas planas titolat Quimica de la cuestion social, ó sea organismo científico de la Revolucion, que promet ser un libret de gran interés pe ls que s' dedican al estudi de las qüestions socials.

Las nostras ocupacions no n' permeten avuy per avuy estudiarlo detingudament pera ferne una bibliografía; pero per lo que l' havém fullejat, sembla que son autor, Teobaldo Nieva, coneix be y á fondo las materias de que tracta.

Val duas pessetas y mitja, y á Barcelona s' trova de venda en lo círcol obrer La Regeneració, carrer de Sant Olegari, n.º 2, pis primer.

A LA MEVA RASPA

(Dius que no vols nena que t' diga raspa, perque la ordinari y gens s' agrada. Està bé; y vols ser més fina? donchs en loch de raspa te diré llima.)

J. STAMBA

Per haver caygut aquest any Corpus tan alt, ha escasciat molt la tradicional flor de ginesta, y en cambi s' ha fet un gran us dels papereus.

Efectivament, trobo que dels papers se n' ha fet un gran us y fins abus en las professons. Pero dels papers ridiculs.

A pesar dels esforços de la gent negra, aquest any han faltat algunes de las professions que feyan més tro.

A la Mercè van fer-la d'un modo vergonyant, no sortint més que a passejar lo garbo un parell de dotzenas de personas parlant en peródi i donant una petita volta a la iglesia.

A la Parissima, ensanche de la dreta ahont hi viu molta gent de naps y de la crosta de baix a la moda, lo rector no ha pogut reunir quartos pera fer-la lluhida, y ho ha deixat corre, contentianse en fer ahit al dematí una peródi de professó que volta per davant de la iglesia un tros de via del carril de Tarragona, y llestos.

A la Barceloneta han tingut de suprimir del tot la catòlica festa, se troba sense pòguer passar un company nostre, que anava per las sevas feynas, perque interceptava la via pública la mascarada (vulgo professó) que 'ls catecòlics feyan per lo Joan.

L'home tingué, vulgas no vulgas, que esperar que estessin llestos los mercaders del temple pera continuar son camí. Pero aixó encare ray.

Lo pitjor va ser que, com que no 's va treure la gorra, un capella li maná que se la tregués; mes ell que no veu ab bons ulls ni Deu, ni professions, ni carcas, no volgué creureli; pero 'l capella cridá un municipal pera que li fes fer; quan un altre burot negre se n' adoná, y maná a ne 'l cabo de municipals que ho fassia; y aquest, que deu ser gelós del seu càrrech, li arrancá del cap la gorra a nostre company, a pesar de sas protestas, y sos drets garantits per la Constitució. Y com si no n' hi hagués prou d'aquest brutal atropello, lo segon burot negre y 'l cabo manaren que 'l haguessen a un calabasso de Casa la Vila; y aixís ho feren los municipals. Y pres fora encara, si no haguessen corretegut alguns amichs, y no 'l hagués ajudat un regidor, lo nostre amich senyor Derch, que sab mellor lo que es la llibertat de las conciencias, que 'ls burots negres de respectar a sos semblants.

La professó de Corpus de Granollers ha sigut de lo més graciosos y divertit en materia de catòlics espectaculars. Preveient ab temps que hi faltaria gent, los partidaris de las professions se procuraren lo lastre d'en Benet Bacalláu, en Tetus y en Pere del Xirongu, que forman una trinitat d'infelissos faltats de coneixement, y pagantlos la cera y donant dutsa pesetas al més espavilat que tenia que dur una bandera, lograren que 'ls espectadors se divertissen admirant aquestos tres personatjes en la festa catòlica.

Ademés sembla que van treure una custodia venturera (que la bona no sabem si deu ser a treure tacas), que va trencarse pe 'l camí y van tenir de posarli un braguer en la mateixa professó, sens poder de moment fer anar endevant las ataxs, y no curantse del tot y de moment a la custodia la trencadura, tingué 'l rector de carregarsela a coll fent apartar lo bayari de sota la vela, y posantshi ell sol a fer de camàlich.

Tambe hi hagué molta cerraquina ab la gent que no 's volia treure la gorra, a consecuencia del escarmant que feu lo rector l'any passat en un feligrés que no se volgué treure, per qual delicta li entaula causa criminal sortintse ab las mans al cap.

Y continúan las comedias de las professions. L'últim diumenje y en la vehina vila de Sant Martí s'estavan tranquilament en una taberna una colla de joves fent lo café, quan comensá a passar la motxiganga catòlica.

Res va succehir fins al final de la cabalgata, pero al passar lo carromato (a) custodia per davant d'aquella taberna, lo conductor principal va dirigitse als concurrents d'aquell establiment manantlos que 's treguessen la gorra.

Tots s'ho escoltaren com qui sent ploare, y 'l rector llavors demaná que aguantavan lo pal de la vela de San Amó, que fossen testimonis de que en aquella casa ningú volia treure la gorra.

Se pará la professó, cridá 'l rector, s'escan-

dalisaren los llanuts, riguieren los tranquils... y endevant las ataxs.

Los ataxos y pllassas de toros desapareixerian prompte, si las funciones catòlicas al ayre lliure se fessen més sovintes.

(Qui no 's diverteix més a gust ab tan gráficas escenas de la comedia clerical?)

Lo rector de Riells ha adiestrat una nevoda pera cantar y tocar la orga en las inocions grossés d'Iglesia.

Aixó ja es lo summum de treure profit de las nevodas al servey de reverents.

Aquest home pot ser l'inventor de nou art: la nevoderia.

Gran disgust han rebut los galipaus negres de Carme, per haberse suprimit lo bateig d'una noya que fou inscrita en lo registre civil ab lo nom de Naturaleza.

Homes, tinguéu paciència, que de pitjors vos ne veareu y no 'n fareu cas.

Lo mixavre que de nou ha entrat a fer de rector a Vilaseca, tot myen myen ha amagat un ou com un temple a las beyatas d'aquella secvilia.

Succehia en aquella parroquia que casi tothom se duya la cadira de casa seva a la iglesia per no tenir de pagar un calé de lloguer, que per cada vegada tenia d'abonarse en la casa de Deu.

Y per majors comoditats dels feligrés, aquestos se deixavan la cadira al temple del Sr. D. Deu, y ja tenian assistent d'arros per tot l'any.

Pero 'l nou rector, que deu tenir més ganas de fer prompte quartos que l'antic, va idear la manera de desferse de las cadiras de las beyatas, y per Sant Joan va ferlas treure totas a la plassa y va calarhi foc.

(Vaya una mostra de respecte del clero a la propietat ajena!)

Ara pot suprimir la entrada de cadiras particulars, y ja té 'l rector assegurats una pila més de quartos espremutos a sas ovelles.

Perque 'l rector de Pradipió majordona jove y guapa, una colla de feligrés se disputen lo pal del títam de las professions pera entrar en lo rector.

A tot arreu lo mateix en materias religiosas. ¡Alerta, reverent, que no 's posin banyas!

A Vandellós lo rector no volgué almetre per padri a un ladri pastisser (fofner) perque no havia cumplert lo precepte pasqual.

Prmeté 'l pastisser que 's confessaria al endemá, y efectivament comparegué a la iglesia a la hora de la gent en cos de camias, calçotets y devantalet de pastar, provocant grans murmuracions entre 'ls devots més simples y riallas entre 'ls més espavilats.

Lo rector va comprendre que alló era fet exprés pera que 'l treguessen de la iglesia y escoltarse s'ixis la confessió, y no volgué que passés la del feligrés, posantse a la gabiá dels pecats y confessant al forner del millor moño que pogué y ab l'honorá traje de la pastera.

Quan dich que aquestas cosas d'iglesia comensan a ser molt divertidas...

En lo poble de Bunyol, n'han fet un de bastant gros un parell de reverents.

Es lo cas que 'l rector confessava a un capellinet jove, y no sabem quins pecats li descarregaris, que 'l rector no li volgué estendre la papeta de perdó.

Lo capellinet va queixarse a crits, y 'l capellanés tingué que demanar auxili a las autoritats, perque sembla que alguns altres catòlics volian escabotarho.

Intervingué l'arcalde, y maná sortir del poble al rector.

Lo gobernador de la provincia y 'l mateix bisbe de Valencia han aprobat la conducta del arcalde.

(Si serà bona passa lo tal rector?)

(Y quin planter més abundant de cabecillas se fa per las iglesias!)

Un gorrista y esquitj d'autoritat del carrer del Hospital nos diuen prometia vint duros a qui li proporcionés lo goig de poder ser pendentista en las professions del Corpus a Vich.

Vetaquí un gorrista proporcionador de bonas gorras als pastors del remat catòlich.

Lo fill del sagristá d'una iglesia de Haro es president d'una cofradia catòlica d'aquestas que de tant en tant s'afitsa quartets per missas, sermons, novenas, triajigs y demés diversiones de la categoria religiosa.

Donchs va succehir que tenint d'encarregar un sermó molt ben pagadet pe 'l dia del Corpus, lo citat president no 's cuyda de donar a guanyar aquellas garrofás al rector de la iglesia ahont estava d'apagalams lo sen pare, per veniansa de lo qual lo reverent capít Menaya aludit cridá a la sacristia al seu subordinat y a sa muller, y treyente un salpacer Lefebvoux de dos canons se disposá a enviar al cel al matrimoni que havia tingut la poca vergonya de fabricar un fill que no li encarregava 'ls sermons de més ganga.

Lo sagristá se posá a corre esvertir per la iglesia fugint de possesser a tret de la pistola de top superior, y la dona llená cada xisclet capes de assustar als mateixos sants de fusta de aquella casa de Deu.

Uns cinch minuts empará piadosament per la iglesia lo rector al sagristá deixant foradarli la pell y armant gran alborot entre 'ls feligrés, quan sentintse de fora tal saragata entraren alguns herejes al temple y subjertaren al rector y l'entregaren als tribunals.

La dona del sagristá esa malaeta del susto y l'reverent segareix dibent missa y perdonant los pecats dels que acudixen a son confessorari.

Lo Diari de Lleyda pot inspirar en aquest fet un altre epopeya com 'ls del article que glosem en preferent lloch d'aquest número, defessant las sotanas y abominant dels periòdichs que 'ls treyem los drapets al sol.

XARADA

Las Tres-quatre, carlinassa, quan de la Tot sems paria, diu qu' en lo dia se no hi ha periòdich més mala xarada, qu' en del prima (San Antoni) invoca sols del dimoni, que ja té (no diu mentida) un bon segona inventada...

PREU DEL CARRIL

GEOGRÀFIC

K I VII SAGASTA S I T

SOLUCIONS

A LAS CUBRIAS DEL NÚMERO PASSET XARADA.—DES-ÉS: MES-QUÉ: MUDARSA.—PACI, MOCI, BACO, CACO, TAGO.

Tinguerla LA ACADEMIA, Ronda de la Universitat, 6. Barcelona

LA REVOLUCIÓ

poema en tres cants

original de

J. LLUNAS

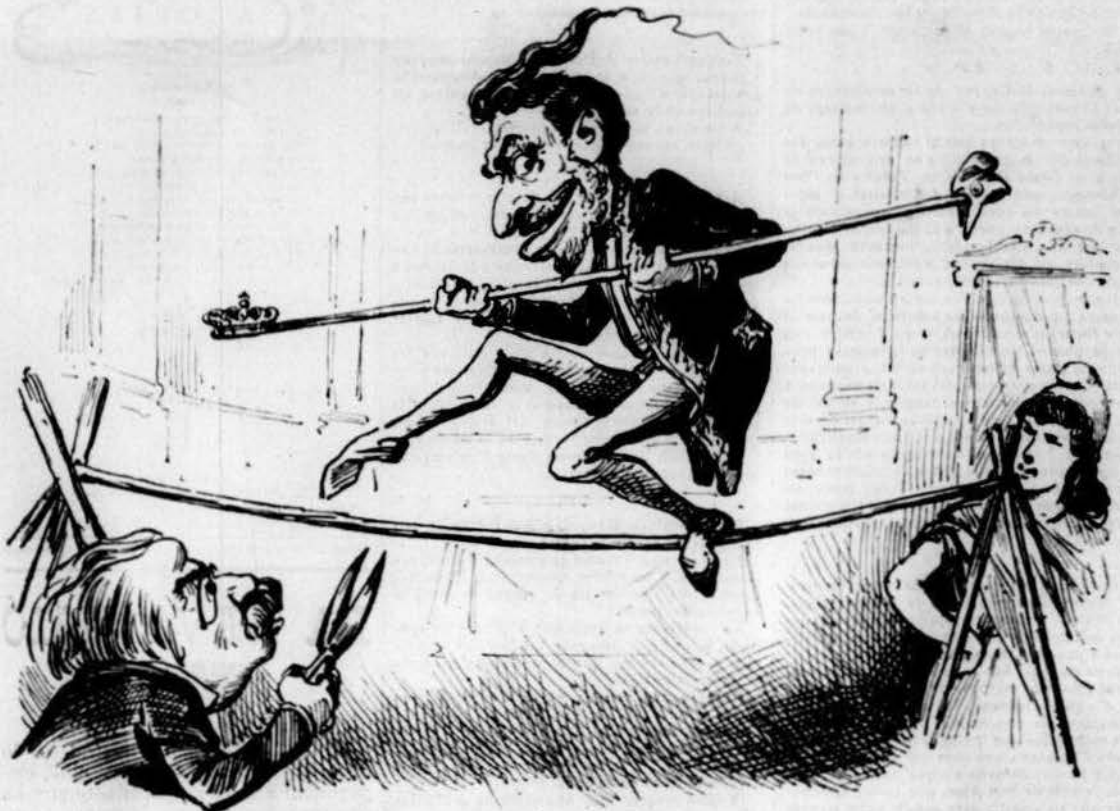
Folleto de 32 planas, ilustrat per lo distingit dibuixant Manel Moliné, elegantment imprés en paper satinat y ab una magnífica cubierta de color.

Preu DOS rals

ACTUALITATS

En Paco saltant los fochs ab música nova

Ultims exercicis de Soberania Nacional á lo Sagasta